

Та тежѣтъ тварь отъ мене да се поснеме,
 Та да улекне на гърди ми страдни,
 И бар' едно сърдце тъга ми да приеме,
 Прѣди да я вѣбра на гроба хладни.

XLIV.

ПО ПОВОДЪ НА ЕДИНЪ ШУРМЪ.

И рѣкохъ си другъ пѣтъ, кат' гледахъ пѣстерьъ рой
 Дѣвойчета, че съ виеъ, и смѣхове, и бой
 Щурмувахъ една овошка незряла, —
 Азъ рѣкохъ си тогасъ : „Дѣца, о колко жалъ
 Тезъ свѣтли часове, че минахъ за менъ,
 Кога и азъ сжмъ билъ незлобивъ и блаженъ!
 Кога сжмъ радости вкушавалъ най-невинни...
 О що не бихъ далъ азъ въ безгрижнитѣ години
 Дѣтински пакъ да се повърнѣ възхитенъ!

Уви, защо? защо? Каква утѣха менъ —
 Да искамъ връщане — къмъ дѣто се невръщатъ,
 Да жалъ зарадъ дни кои се не размѣчатъ
 Отъ нищо — битие безъ бури, безъ животъ —,
 Дѣ волята незнай ни гордостъ, ни хамоть...
 Далечъ, далечъ отъ менъ желанье дѣтско, смутно,
 Прѣкнѣло въ моя умъ въ униние минутно.
 Душата ми жалѣй не васъ, беззлобни дни,
 Безпечни радости, безгриженъ смѣхъ, пѣснѣ,
 Въсторги милички и сладко прозябанье —
 Животъ на птичето, безъ цѣль сѣществованье...
 Не васъ жалѣе вечъ душата ми, не васъ,
 Когато тя позна другъ свѣтъ, и друга сласть,
 И въ ваш'тѣ яснитѣ, но тѣснѣ крѣгзори
 Не би желала тя сега да се затвори;
 Не можете ми да вий истински животъ,
 Животъ богатъ — животъ съ борби, и трудъ, и потъ.